

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$4.50.
Za Cleveland, po razpisu: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:
U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$4.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 8c.

JAMES DEBEVEO and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 149, Tues., June 27, 1939

Nemška vojna ekonomija

Ko pregleduje povprečen državljani položaj v starodavni Evropi in premišluje o nenavadnih dogodkih, ki so se tam pripetili zadnje mesece, se večkrat zamisli in si mogoče stavi sledeča vprašanja: Kakšen dobiček je na primer naredila Nemčija, ko je zasedla Avstrijo in pozneje uničila čehoslovaško republiko. Koliko to koristi Nemčiji. Skoro gotovo boste prišli do zaključka, da je Nemčija storila kardinalno napako, ako že ne drugače, pa s tem, da je svet skoro enoglasno obsodil Nemčijo kot roparico. Toda Nemčija mora misliti tudi sama za sebe in premišljevati kaj ji koristi dejstvo, da je šla in uničila dve samostojni državi?

In nadalje, kaj koristi Nemčiji, ko je izsilila iz Romunske in Jugoslavije gotove trgovske pogodbe? Poroča se, da je ekonomski položaj danes v Nemčiji mnogo slabši kot je bil pred dvema letoma, ko je bila Avstrija in čehoslovaška republika še samostojna. Komu prinaša nasilje dobiček? Edina sreča, ako smemo v takem položaju govoriti o sreči, je, da se je vse skupaj izvršilo brez običajnega prelivanja krvi. A Nemčija ima na duši danes dvojce držav, katerih svobodo je uničila.

Kljub vsemu prizadevanju od strani nemških militaristov, strategistov in ekonomistov, je Nemčija danes na slabšem kot je bila pred leti. Nemčija je danes prisiljena importirati več blaga kot kdaj prej. In to narod boli. Na primer Militaerwissenschaftliche Rundschau, ki je glasilo nemškega generalnega štaba, pripominja v preteklem tednu, da Nemčija ne ve, kako bo s premogom, ako izbruhne vojna. Ako tak časopis kaj enakega napiše, tedaj mora že nekje biti polom. Brez premoga se ne more izdelovati jekla in železa.

Nemčija je mislila, da bo z zavetjem Avstrije prišla do potrebnega železa, jekla in predvsem premoga. Toda nemške zahteve tozadevno so tako ogromne, da je zavzetje Avstrije v gospodarskem oziru kakor kapljica v morju. Tekom leta 1937 je Nemčija producirala komaj deset milijonov ton rude in je bila prisiljena importirati dvajset nadaljnjih milijonov ton rude.

Enako je z bakrom, ki je enako važen in potreben pridelek. Nemčija producira letno 220,000 ton bakra, potrebuje ga pa trikrat toliko. In brez bakra njene industrije ne morejo obstajati. Jugoslavija ima izvrstne bakrene rudnike, toda so pod tako slabim vodstvom, da je bilo Nemčiji mogoče lansko leto prodati bakra samo za vrednost nekoliko deset milijonov mark. Sicer pa Nemčija ne more dobiti vsega bakra iz Jugoslavije, ker ga potrebuje tudi Mussolini, ki je poleg tega dober plačnik, dočim Nemčija pošilja samo svoje blago v zameno v drugih državah kupljeno blago.

Nemčija nadalje predvsem potrebuje olje, to je, petrolej in gasolin. To more dobiti le iz Romunske. Toda Romunska se nekako punta in ne zaupa preveč Nemčiji. Za svoje blago zahteva točno plačilo, kar ima tudi prav. In da potrdimo resnico: Kaj se izplača Nemčiji graditi zrakoplove, tanke in vojne ladje, ako pa nima gonilne sile, ki je predstavljena v olju? Ali naj Nemčija zasede Romunsko in s silo dobi to, česar na lep način ne more dobiti. Dvomimo.

Vzpričo vseh teh dejstva mi precej dvomimo, da bi prišlo v Evropi do večje vojne, ali do vojne sploh. Nemčija je v ekonomskem oziru jako nazadovala, dočim je napredovala v vojaškem oziru. Toda vse to bo moralo kmalu prenehati, ako bodo viri, iz katerih dobiva Nemčija svojo vojaško silo, zaprti. Jeklo, železo, baker, petrolej, oziroma olje, to so največje potrebe za armado. Ako Nemčija tega ne more dobiti, tedaj tudi vojne ne more napovedati.

Zdi se nam, da je Hitler sam o tem precej dobro poučen in da bo v prihodnjih mesecih precej odnehal od svojih nesramnih zahtev napram drugim narodom in državam. Je že dobro, če se poroča, da ima dva milijona mož mobiliziranih, toda kako se bo to moštvo gibalo, kaj bo jedlo, to je drugo vprašanje. Že Napoleon je trdil pred dobrimi sto leti, da armada potrebuje pred vsem živeža, in tega ima Nemčija danes komaj za silo za svoje prebivalstvo, kaj še, da bi krmila večjo armado. Do vojne torej tako hitro ne bo še prišlo.

BESEDA IZ NARODA

Očetovski dan

Ves dan v nedeljo 18. junija se je držalo vreme tako, kakor da bo zdaj pa zdaj začelo padati iz oblakov, sonce ni moglo nikjer ves dan pokukati izza oblakov. Ne vem če je bilo to vse na račun in na žalost očetov ali radi izletnikov, ki ljubijo hladno vreme, da jih sonce ne ožge. Bilo že kakor hoče, ljudje so se udeleževali vse navzkriž piknikov in izletov in si privoščili junijskega svežega

zraka in bujne narave. Z drugimi vred sem sam kolovratil naokrog. Najprvo popoldne sem peljal Jarcovo družino v spremstvu moje drage zakonke polovice na hrib k čehom k svetišču Lurdske Marije. Tu so se čehi skazali v dokaj lepem številu in obhajali skupno duhovno opravilo, spominjajoč se svoje domovine, ki se nahaja v težkih dnevih. Ko smo se od tod poslovili, ni bilo daleč do Stuskovalne farme. O tem sem že na drugem mestu napisal. Vrnivši se domov je bilo rav-

no prav za pričetek tega tako slavnega praznovanja našega dneva, rečem se ponovno "našega očetovskega dneva," ki se je imel vršiti v šolski dvorani fare sv. Vida in to ravno na dan žegnjanja farnega patrona. Kaj hočete še več, ko človek ves dan okrog kolovratil, tudi zvečer ne miruje. Hajd, šli smo vsi na to praznovanje. Hotel sem, da gre tudi soproga, da bo videla, da imajo tudi moški svoj dan.

Imeli smo se imenitno, prav na način kakor v stari domovini. Se prav dobro še spominjam kako smo se imeli leta 1920 v Mariboru, ko sem se udeležil Orlovskega Tabora. Predno sem šel v Ameriko nisem bil spoznan s takimi družabnimi skupinami, kakor jih prirejajo dandanes v večjih trgih in mestih mladi Orli in Sokoli, zato me je takrat presenetilo to družbovanje. Videl sem kako se shajajo okrog mize velike restavracije aill gostilne odličnjaki in drugi iz dežele in mest prihajajoči udeleženci. Možje in fantje v slikovitih narodnih nošah, polni navdušenja in veselja, da se ne da popisati. Sedeli okrog miz zbranih družb, ki se skladajo v razgovoru eni iz enega kraja domovine in drugi iz drugega, so veseli, da so se srečali.

Se prav dobro še spominjam mladeničev in mladenk, ki so mi povedali nekako tako-le: "Srečne se počutimo, da smo prišli sem na Tabor. Celo leto smo se tega veselili, vsak krajcar smo dajali na stran, mesto da bi ga potrošili. In vse to zato, da smo mogli dospeti na to veliko narodno manifestacijo. Ko se vrnemo bomo zopet veselili celo leto varčevali še bolj navdušeni in oživljeni." Nekateri teh so se pripeljali po dva dni daleč z vlakom, drugi manj. Iz cele Slovenije in še od drugih so prihiti skupaj. Takrat sem spoznal, kaj pomeni prava družabnost, ki je družabnost v pravem pomenu narodne zavesti združena z zavestjo vernega rojaka, ki je obenem poln narodne zavesti tudi veren sin svojega naroda. To pretehta vse druge vrline, ki jih smatramo za verno-narodne. Zakaj sem omenil to mimogrede je vzrok, ker hočem poudariti, da so take družbe prav tako potrebne za nas tukaj kakor so potrebne v naši domovini za fante in dekleta iz dežele, ki se na ta način zbirajo, da tako ohranimo narodno in versko zavest. V družbi sem videl odlične cerkvene dostojanstvenike, več škofov iz vseh pokrajin s fanti, tudi duhovnike, ki so bili voditelji teh skupin po domačih farah. Če v tem razmišljamo, bomo spoznali, da je to edino potrebno, da se ohrani narod zdrav in izobražen. Računati moramo, da je stališče naših v domovini vse drugačno. Tam nimajo prilike za skupne nastope, kakor je to v Ameriki, tam niso take ugodnosti, da bi za 15 ali 20 minut lahko pridrveli skupaj za nastop. Tam so razmere drugačne, delo in za poslenje je neprestano. Zmudeni so, radi daljav ne morejo hitro skupaj priti, pa vseeno vršijo vse to kar je za telovadbo in za narodne nastope potrebno. Vršijo to, ker jih voditelji in svetovalci, ki mu kažejo cilj. Treba je dobre volje in moči, ki bi se strnili in sporazumeli. Največja naša škoda je ta, da smo le samo vsaki zase in drug napram drugemu. Mi puščamo, da nas izkoriščajo drugi! Mi hodimo drugam, mi nosimo drugam, kar sam itako potrebujemo, mi smo v pomanjkanju in v dolgovih, ki nas ponižujejo, drugim smo pa stavili palače in gradove. Mi ne delamo prav, mi ne vršimo naših verskih dolžnosti, pa mislimo, da smo najboljši katoličani. Oprostite, čitatelji tega dopisa, ki se je nehote zavezil nekam proč od

mešamo z drugimi tu rojenimi, kateri velikokrat ne vedo, kam da pripadajo. V taki mešanici se vrtimo in govorimo pol slovensko in napol angleško.

Kar sem že v začetku tega dopisa namignil, naj omenim sedaj. To je to, da opozorim na naše socialne prireditve, podobno kot se je vršila na Očetovski dan in enako na Materinski dan in druge take prireditve. Vzemimo bolj podrobno. Za prava taka družabna obhajanja in praznovanja potrebujemo tudi primerne prostore. Mi moramo računati z današnjo komodnostjo, kakoršna je na razpolago naši mladini drugod. Dejstvo, da so naši sinovi in hčere dolžni prihajati kot katoličani na naše prireditve ne bo držalo in ne vleklo, mi moramo jim dati na razpolago tudi priliko, da radi pridejo. Za to je pa potreba prostora. Vsako podjetje, ki hoče, da obstoji od podpore naroda, mora najprvo pripraviti svoje prostore. Vidimo kako se izboljšujejo gostilne, dvorane, kegljišča in vse druge javne tržnice, da dajo s tem odjemalcem ugodnost.

S tem sem prišel do prave točke, zakaj prav za prav pišem ta dopis: Vsi veste, da se zadnja leta trudi v naselbini mož (ki pa noče, da se omenja njegovo ime), vendar pa ne morem mimo drugače, ker bi ni potem čitatelji ne verjeli, la pišem resnico, če tajim ime. Vsi vemo za delovanje č. g. Rev. Jagra v družabnih prireditvah med mladimi in stari, da bi se naša slovenska stvar ohranila in z njo tudi vera in s tem skupno pa da bi pomagali fari in cerkvi iz dolga. Torej gre za trojno korist naroda, za katere koristi bi se lahko storilo mnogo več in mnogo bolj praktično, če bi imeli svoje prostore, ki bi odovarjali za tako veliko narodno skupino kakor je fara sv. Vida. Za vzgled vzemimo Očetovski ali Materni dan ali pa vse druge prireditve, ki se vršijo v namenu, da širijo narodno in katoliško kulturo in s tem pomagajo odplačevati dolg fars, ki se mora plačati.

Rekel sem, da si vsak, ki hoče, da si naredi življenje, prvo naredi in uredi za to prostore. Mi smo videli, da je naš vodja Rev. Jager moral prirediti take kulturne igre in družabne zabave kar zaporedoma, ene in iste, ker niso prostori odovarjali. Mi mogoče mislimo, da se ne izplača. Motimo se! Ne izplača se tam kjer ni ljudi, kjer ni naroda, kjer ni cilja in ne potrebe. Mi pa imamo vse; kar nam manjka je le dobra volja, gospodarski odbor in prevdarnost. S tako silo naroda kot je naša St. Clairska metropola se da vse doseči. Naše nezaupanje traja samo toliko časa, dokler ne bi začeli, kakor hitro pa bi začeli, bi ob enem že spoznali, da smo vendar enkrat prišli do pravega začetka. Dokler ima kmet dovolj rodovitne zemlje mu ni treba imeti prazne žitnice. Gre naj in zemljo obdelati. Prav tako je z nami. Imamo narod, ki misli in čuti s potrebami in je pripravljen izdelovati, toda mora imeti voditelje in svetovalce, ki mu kažejo cilj. Treba je dobre volje in moči, ki bi se strnili in sporazumeli. Največja naša škoda je ta, da smo le samo vsaki zase in drug napram drugemu. Mi puščamo, da nas izkoriščajo drugi! Mi hodimo drugam, mi nosimo drugam, kar sam itako potrebujemo, mi smo v pomanjkanju in v dolgovih, ki nas ponižujejo, drugim smo pa stavili palače in gradove. Mi ne delamo prav, mi ne vršimo naših verskih dolžnosti, pa mislimo, da smo najboljši katoličani. Oprostite, čitatelji tega dopisa, ki se je nehote zavezil nekam proč od

cilja. Mislim sem opisati kako smo peli na Očetovski večer. Saj pravim, če človek, ki ima šest in pol križev, se v taki družbi razveseli. Ko sem dospel v malo za 300 ljudi veliko šolsko dvorano, sem dobil v roke program, ki je vseboval same lepe domače pesmi. Kadar pa se nahajamo Slovenci pri obmizju, kjer ga prinese glažek ali dva, smo kmalu pripravljeni, da zapojemo. Meni je ta program zelo ugajal. Kar začno naj, sem rekel, moje grlo bo O.K. za veliki bas. In kot nalašč, mi stari fantje smo že po večini pozabili, kako se kitice glase, v vsem tem nam je bilo pa pomagano, ker imeli smo pesmice natiskane. Pevski zbor "Baraga" je najprvo sam zapel kitico naprej in nam tako že označil glasove in besedilo, mi smo potem s ponovnim začetkom pograbili in zabučali, da se je vse treslo. Kdor zna, pa zna, smo rekli, hočeš, nočeš, moraš peti, ker ti kar na mizo prinesejo glasove.

To naj služi za en primer, kako bi se dalo prav po domače vpeljati zabave v našo farno korist s družabno zabavo, ki je ob enem potrebna. V tem bi se dalo še mnogo pisati in pisati je tudi potrebno in razpravljati, kakor je potrebno, da se plača dolg cerkve. Kar je pred vsem potrebno je, da se prepričamo med seboj o velikih potrebah. Ko bomo spoznali potrebo se bomo tudi zavzeli za njo. Kako in kaj, naj pa še kateri drug kaj pove.

A. Grdina, faran.

Lorainški kotiček

Josephine Eisenhardt

Zadnjih par tednov nisem nič pogledala v kotiček, veste, bilo je malo vroče in nekaj dni pa tudi mraz. No, in med tem oklevanjem se je že nabralo nekaj novic, ki jih bom pa sedaj sporočila. Saj vem, da marsikoga zanima, kako smo imamo v tem našem mestu Lorainu, kjer rožce po naših vrtovih prav lepo cveto in ptički na sadja polnem drevu tak' sladko pojo.

No, pa mogoče bo kdo rekel, kaj pa tisto o rožcah piše, saj je tudi pri nas tako. No ja, pa saj je menda res tako, ali vsaj podobno, povsod kamor človek pogleda v teh prekrasnih poletnih mesecih.

Sedaj pa novice, evo jih: V zadnjih mesecih so se poročili sledeči pari: Joseph Pavlič iz 30. ceste si je zbral dekle madžarske narodnosti, da mu bo v bodoče gospodinja; Hermina Udovič iz W. 23. ulice je obljubila John Strancarju, fest fantu, ki je doma iz Clevelanda, da mu bo kuhala in stregla na vse pretege, in to pa seveda, če bo priden in če jo bo ubogal, drugače ne bo nič; Albert Skapin iz 33. ulice in Anna Hormyak, ki je po rodu Rusinja, torej Slovanka in zato fest deklet, sta tudi rekla one dni v naši cerkvi "ja in yes"; pa rojak John Machutas ter Mrs. Marie Reising sta si tudi obljubila, da bosta vedno v prijateljski složnosti skupno gospodarila. Torej vsem tem novoporočenim parom kličemo in želimo vse najboljše in vse najlepše—Bog daj!

Pri mladi družini Frank Zafetel na 34. ulici so one dni dobili prvega sinkota, ki pa se mu menda ni nič kaj dopadlo na tem svetu in je zato raje takoj odšel nad zvezde zlate, kjer se mu bo gotovo bolje godilo, kakor se nam godi, ki smo ostali tukaj in se moramo pehati za kosček boljsega kruha, na tem trpljenja polnem svetu.

Pri družini James Logar so pa na Father's Day ali takozvani praznik vseh očetov, dobili krepk'ega "borderčka". Srečni oče je dobil zastv in dar 100 najboljših in največjih ci-

gar od poznane veletrgovine George Canalos. James je gotovo cigare prav velikodušno razdelil med svoje prijatelje—menda ja. Od nas pa poklon in čestitke! Seveda!

Na tukajšnji višji šoli so letos graduirali sledeči naši fantje in dekleta: Ema Simonič, Harry Debevec, Edward Hribar, Stanley Perušek, Charles Pavlovčič, Florina Paul, Štefan Klemen, Dorothy Konjar, Victoria Kumeš in Angela Tomažin. Ti dve zadnji mladenki sta bili še posebej odlikovani za njihovo aktivnost s tem, da sta bili sprejeti v National Honor Society. Vsem gori navedenim graduantom in staršem naše iskrene čestitke!

Naša farna šola, pod vodstvom častitih šolskih sester učiteljic ter našega gospoda župnika Rev. Slajeta, je priredila zadnjo nedeljo večer v našem Narodnem domu v počast letošnjim graduantom 8. razreda prav lep večer z mičnim programom. Prav z veseljem smo poslušali našo mladež, kako lepo in navdušeno so zapeli "Kukavico" in "Ljubezen do domovine," in seveda tudi nekaj angleških pesmic. Vprizorili so tudi par kratkih šaljevih igrice. Velika dvorana je bila nabito polna zadovoljnih naših ljudi. Med nami vedno tudi opazimo naše tri slovenske zdravnike. Zobozdravnik dr. Frank Mramor vam izpuli zob, prav brez vsakih bolečin in zraven pa še vedno kako šaljivo pove, no ja, pa saj je Francelj en del našega Meniševca, kajti njegov oče je Brinarjev Jože iz Selsčeka; saj veste, naša vasica se nahaja tam blizu gore Slivnice, špičastega Stražišča in Cerkniškega jezera. No ja, tisti, ki ste oziroma smo od tam doma že vemo kje je naša lepa Menišija.

Saj pravim, kam sem pa zopet zašla, novice od šolske prireditve pišem, pa se kar na vsem lepem znajdem tam onkraj morja in pa od naših gospodov zdravnikov sem hotela napisati par vrstic. Aha, naš dr. A. L. Prijatelj, ki je zdravnik za vse bolezni, tudi on je prav prijazen in domač "kerle." On vas prav gotovo in v kratkem času ozdravi, samo če je v njegovi moči in, seveda, če ni prepozno.

Dr. Frank Gradišek, zdravnik za vse očesne bolezni, vam bo prav gotovo z veseljem in vso natančnostjo pregledal vaše oči in umeril ter napravil najboljša očala. Torej le z zaupanjem se vedno lahko obrnete do njega.

Graduante iz naše farne šole bi bila pa skoro pozabila, torej tukaj so: Dorothy Znidaršič, Mary Mlač, Frances Gradišek, Betty Boughton, Genevieve Mitok, Mary E. Curran, Albert Rossa, Frank Glavan, Vincent Pogačnik, Richard Tomažič, John Zafetel, Frank Sesar, Anthony Pirc in Aloysius Virañt. Čestitamo in želimo, da bi vsi ti graduanti tudi v bodoče ostali pridni v ponos in veselje svojih staršev.

Miss Vida Kumše, ki je učiteljica telovadbe na tukajšnji višji šoli, je odšla proti New Yorku na partedske počitnice. Ogledala si bo tudi svetovno razstavo in bo tudi krstna boterica prvorojenčku svoje prijateljice, kateri je bila tudi poročna priča. Torej le dobro se imej, Vida! Pa še za nas si ogledj razstavo, mogoče tudi mi pridemo za teboj, če ne letos, pa drugo leto, kakopak in šur...

Dobro poznana glavna odbornica SDZ, Mrs. Frances Brešak, je dobila iz stare domovine žalostno vest, da je v Lescah na Gorenjskem za vedno zaspala njena ljubljena 79-letna mamička Terezija Pirc, rojena Prešeren. Preteklo poletje je po dolgih letih Mrs. Brešak še obiskala svojo mater in se je tako ob slovesu za vedno poslovila od nje. Naše iskreno sožalje!

Dne 30. maja je tukaj umrla rojakinja Terezija Janežič iz 33. ulice. Pokojna je bila skoraj 20 let, sedaj jo je usmrljena smrt rešila nadaljnjega trpljenja. V slednjem bolezni ni bila pri nobenem zdravniku. Njen mož in otroci so ji ves čas dolge bolezni lepo stregli in skrbeli zanjo. Rojena je bila v vasi Brezje nad Cerknico, stara je bila 50 let. V Ameriko je prišla pred 26 leti, pri hiši se je reklo pri Krovčevih. Tukaj je pokojna zapuščala moža Franka, dva odrasla sinova in hčer, ki je že omožena, in enega vnuka, pol-sestro Mrs. Mary Ule, daljni farmarski naselbini ji živi sestra-dvojčka Mrs. Uršula Ule. Naj pokojna nekdani Meniševka spi mirno v naročju ameriške zemlje, vsem preostanlim pa iskreno in prijateljsko sožalje.

VEDEŽEVALKA ZAHTEV
DEL DOBITKA ZA
DOBER SVET

Na sodišču v Budimpešti so imeli dve dni razpravo, je spominjala na srednjeveški čarovniške sodne obravnave, samo da se ni končala s sejitom gom žrtve. Razlika v času je kazala tudi v tem, da drej bila čarovnica tista, ki so jo obožili in ki so ji sodili, te več da je nasprotno ta čarovnica tožila in zahtevala visoko odškodnino.

Mlada žena nekega budimpeštanskega pleskarja je po nekega dne h gospe Haydijevi kovi, ki je znana po vsem območju kot vedeževalka. Haydijeva kova ji je prerokovala za prihodni grad dveh pengov najprej kavne gošče, potem iz kart, za nazadnje iz roke. Dejala je da jo čaka velika sreča in da je nujno priporočala, naj se pri srečko, ki ji bo to srečno gotovo prinesla. Mlada žena je šla domov in rotila moža, da kupi srečko. Mož pa v čarobniške spretnosti ne verjame in je prošnjo odbil. Žena ni prosila, toda iz gospodinje denarja je prištedila sedem pengov in si kupila z njimi četrtinsko srečko madžarske razredne loterije.

Prišel je dan žrebanja in njim je prišel čudež: srečno je zadela lepa vsota 200 pengov. Takoj je prišla vedeževalka Hajdinakova k čeni dobitnici in zahtevala odstotni delež dobitka, čezel je pleskarjeva žena po njenem nasvetu prišla do njega.

Nehvaležnost pa je plačala sveta in mlada žena je izšla la, ji ne da niti belica. Torej je Hajdinakova stopila k vetniku. Odvetnik zahteval hotel prevzeti. Hajdinakova pa ni popustila in je šla ravnost na sodišče. Sodnik vprašal Hajdinakovo, ali za svoje vedeževanje pravi, plačilo, in ko je ta pritrdila je tožbo zavrnil z utemeljenom konu prepovedano in da ji sodišče ne more nuditi nikak pomoči. Opozoril je tožitelico le na to, da lahko pričaka celo kazen za svojo prepre-

S tem se je čarovniška prava leta 1939 končala. Mlada končala se je le začasno. Hajdinakova je vložila pritožbo. Človek se mora vprašati le zakaj ni kupila srečke, če je vedela, da bo zadela lik dobitke.

—Smrtna nesreča rudarja premogovniku Košovu je škodila rudar Alojzij Amon delo drugi rudarji v rovu in podpreti s tramovjem pet rovo dolgo plast premoga. Rudarja in se plast premoga dno in ga pokopala pod soboj, je takoj mrtev.

PODPIRAJTE SLOVENSKE

TRGOVCE

WINNETOU

Po nemškem izvirniku K. Maya

ljubimo naše prijatelje, so-
razimo pa naše sovražnike. On
je učil, da moramo ljubiti tu-
naše sovražnike, kajti tudi ti-
da so naši bratje. Tega mu ni-
mo hoteli verjeti. Pa kadarko-
smo ubogali njegove nasvete,
nam je vsakokrat izteklo v ko-
ni in radost. Morebiti da je nje-
rova vera tudi naša vera, le da
nismo mogli tako razumeti,
kaj je hotel, da bi ga. Mi pra-
mo, da odpotujejo naše duše po
ršturti v večna lovišča, on pa je
lani, da se preselijo v večno bla-
ročnost. Pogosto si mislim, da
mo naša večna lovišča isto kakor
njegovo večno blaženstvo.

Ali ni tako?"

"Howgh —!"

"Pogosto nam je pripovedoval
Zveličarju, ki je prišel, da bi
se ljudi odrešil. Verovali smo
njegovim besedam, kajti v nje-
govih ustih nikdar ni bilo laži. Od-
šenik je prišel za vse ljudi. Ali
prišel tudi k rdečemu plemenu?
Naj bi prišel, bi ga lepo sprejeli.
Naj bi bel nas zatirajo in nas ho-
su uničiti in mi hrepenimo po
drešeniku.

Ali ni tako?"

"Howgh —!"

"Tak je bil njegov nauk.

Sedaj pa bom govoril o nje-
vi smrti. Prišla je nad njega
kor roparica nad svoj plen.
poma in nepričakovano. Zdrav
čil je stal med nami. Zajezdil
bil svojega konja in se vrnil
nami domov. Pa zadela ga je
pričelva kroglja. Moji bratje in
se sestre nam žalujejo za
im!"

Zamolčko, tožeče petje se je o-
nilo, vse bolj glasno in jasno
donelo, pa se končalo v pre-
sljiv krik.
Poglar je nadaljeval:
"Maščevali smo njegovo smrt.
morilčeva duša ni šla za njim.
bo mu stregla onstran groba.
rahopetna je bila, ni hotela za-
im. Garjevi pes, ki je imel ta-
dušo, — njega so otroci us-
tili in njegovo truplo je voda
hlesla. Ali je tako?"

"Howgh —!"

"Kleki petra je odšel. Pa nje-
ovo truplo nam je ostalo, da mu
stavimo spomenik, ki bo spo-
injal nas in naše potomce na
obrega, belega očeta, našega
čitelja, našega ljubljence. Ni
rodil v naši deželi, iz daljne
zele je prišel, ki leži onstran ve-
e vode in ki v njej raste hrast.
ato smo iz ljubezni do njega
njemu v čast prinesli želed,
ga zasadiamo ob njegovem gro-
u. In prav kakor bo vzklil iz
mlje, tako se bo tudi njegova
duša vzbudila in bo živila on-
ran groba. In prav kakor bo
rastli tile hrasti, prav tako
tudi rastle beseda, ki jo je za-
dil v naša srca, in naše duše bo-
počivale v senci njegovih le-
nih naukov.

Vsikdar je mislil na nas, ve-
to je skrbel za nas. In še pre-
en je odšel od nas, nam je po-
al belokožca, ki naj bo mesto
jega naš prijatelj in naš brat.
Tule vidite Old Shatterhanda.
tiste dežele je, ki je iz nje pri-
el k nam tudi Kleki petra. In
močnejši, silnejši bojevniki je, ne-
je bil Kleki petra. Strašnega
prisilja je z nožem zabodel, vsa-
ga sovražnika trešči s pestjo
na tla. Inču čuna in Winnetou sta
bila ponovno v njegovih rokah,
ni jima vzel življenja, priza-
esel nama je, ker naju ljubi in
er je prijatelj rdečih ljudi.

Ali ni tako?"

"Howgh —!"

"Poslednja beseda in posled-
ja volja Kleki petre je bila, naj
Old Shatterhand njegov na-
lednik pri bojevnikih Apačev.
in Old Shatterhand mu je oblju-
bil, da mu bo to željo izpolnil.
Zato bo sprejel v rod Apačev in
bo med njimi poglavar. Tako naj
bo, kot da je tudi njegova barva
rdeča in kot da je rojen pri nas.
Da se to potrdi, bi moral z
vsakim odraslim bojevnikom A-

Gibraltar—grožnja iz
kamna

Glej, iz megle se pojavi ne-
izmerna skala in pod njo leži
nekaj sivga. Vse to skupaj se
kaj čudno imenuje: Gibraltar.
V nobenem jeziku to ime niče-
sar ne pomeni, zato nobene-
mu ušesu ne pove ničesar. Ime
je skupek treh arabskih bes-
sed. To je pa že nekaj; to
je že skoraj zgodovina. Že to
nazivanje je jako sumljivo in
ti vzbuja radovednost.

Tu pod to strašno prirodno
trdnjavo leži vrsta majhnih,
sivih, jeklenih trdnjav —
bojnih ladij — ki so kakor
hrti pripravljeni, da planejo v
napad. Zgoraj je skalnata
gmota in okrog in okrog je
velik, tuj svet z drugačnim je-
zikom, drugačno civilizacijo in
vero, z drugačnim tempera-
mentom in predvsem — z dru-
gačnimi skrivnostmi. Ta izred-
ni prostor na svetovnem zem-
ljevidu pomeni najvišje raz-
košje, največjo drznost, aro-
ganco, bravuro, veselje za na-
preračunljivost in sme-
lost. Predvsem pa odlično pre-
vidnost. — "Jaz, Gibraltar,
sem tu, "skala Tarikova";
zdaj pa ugani, ugani tujec!
Hm, brez dvoma! V tvojih
maloštevilnih ulicah in v bra-
njevskem tempu brez dvoma
ni tvoj pomen. To je malen-
kostna vrednota in brezpo-
memben dodatek k nečemu,
kar je mnogo bolj važno, veli-
kansko. Tisto velikansko, ne-
izmerno, to je bivanje in sno-
vanje svetovnega imperija An-
gležev, Skotov, Ircev. Ti, ču-
dovito mesto, si torej nekaj
prav posebnega, si obramba in
napad, si eden od stebrov ve-
likega gradu.

Šele zdaj utegnemo pristo-
piti bliže in se seznaniti s tvo-
nim navadnim delavnikom. S
teboj ga moramo deliti. Za-
kaj, od nepretrganega prazni-
ka, kar je britski imperij sam
po sebi, si moremo ogledati eno
samo, bežno minuto.

Stojimo na najjužnejši toč-
ki Evrope. Tam, kjer mogoč-
na Tarikova pečina na majhni
ploščadi pada v morje, plapo-
la britska zastava v mrzli bur-
ji. Okoli nje je nameščena ta-
ko zvana tretja kraljevska ba-
terija, ki more obstreljevati
vsakršno točko morske ožine
pri Gibraltarju in tudi naspro-
ti ležečo obal Afrike. To je
ena izmed mnogih točk svetov-
nega zemljevida, katero je lon-
donska admiraliteta rdeče pod-
črtala, ker je v jako izdatni
meri pripravna, da pripomore
do skrivnostnih šifer angleške
nadoblasti. Veter hrumi v ve-
rigah, čieah in gubah obeh sve-
tilnikov tretje kraljevske bate-
rije, divje ploska in brni za-
stava noto za noto k refrenu
"Rule Britannia!"

Vrata Herkulova — Džebel
al Tarik — Gibraltar: zraven
troje zgodovinskih podatkov:
711 vpad in zasedba Mavrov;
1462 Arabcev in španska oku-
pacija; slednjič 1704 prihod
brodovja sir Georgea Rooka in
vstavitve tega dragocenega ka-
mna v majoliko Britskega im-
perija. Odtlej, torej polnih
250 let, ni navzlic drznim in
hrvavim poskusom, da bi pre-
podili angleško vojaštvo s te
pečine, nič več izginila od tod
tabla z napisom: "Dieu et mon
Droit." Na končni točki Evro-
pe, na resničnem koncu, vihra
modra zastava z rdečim An-
drejevim križem.

Kako živi ta najmanjša brit-
ska kolonija, ki jo avto že v

četrt uri prevozi? Ali je ta
naselbina zares angleška, to
se pravi, angleško govoreča?
Je in ni. Podložniki Nj. Veli-
čanstva so špansko govoreči
"Gibraltarci." To so čistokrv-
ni Španci, ki so imeli to srečo,
da so bili rojeni na vznožju te
visoke pečine. To je najbolj
razgibano mesto od vseh mest
sveta z 20,000 prebivalci. Več-
krat se pripeti, da so trgovine
na svoji edini cesti, Main St.,
dobesedno izropane, da je raz-
prodano vse pivo in vino, vse
sadje in vsa zelenjava. Po en-
krat na leto (zdaj seveda tudi
po večkrat) se snideta tukaj
britsko atlantsko brodovje in
ono s Sredozemskega morja.
Potem se razvije v vojnem pri-
stanišču na zahodni strani pra-
vo pravcato gledališče, nekak-
šen orjaški velesmenj: 180
edinic bojnih ladij stoji ondi
razvrščeno v geometričnih ob-
likah. In na tisoče "modrih
bluz" (blue jackets) sami že-
ni in razposajeni pomorščaki,
se "izlije" v mestece, da ondi
zapravi svoje denarje. Potem
morajo vojaške straže stati
pred trgovinami in kavarname
in spuščati mornarje, ki stoje
v vrstah, v redi noter, ker ni
znotraj kar nobenega prostora
čaka več. Prav povsod igrajo
angleške "damske kapele" in
— nastopajo ogrske plesalke,
ki imajo tu že od nekdaj ne-
kakšne "predpravice" in si na-
berejo tu svojo balo. Seveda
je tu še en vir dohodkov: to so
veliki oceanski parniki, ki plu-
jejo iz Anglije in Amerike v
Sredozemsko morje in iz Ita-
lije v Južno Afriko in Argen-
tino. Tu se za uro ustavijo.
Poleti so navadno turistovska
potovanja in potovanja okrog
sveta. — Ti parniki pripeljejo
semkaj množice žensk in mo-

skih, ki bi radi zapravili kaj
denarja. Javna tajnost, da
kupčija v tem trdnjanskem
mestu tako cvete, je pa ta, da
ni tu nobene carine, razen za
alkohol in parfem. Kakšen
paradiž je to za japonsko in
kitajsko svilo, za porcelanaste
izdelke, za perilo, kimono, po-
krivala, za angleške obleke, fo-
tografske potrebščine, za čev-
lje! Pomisliti je treba, da
mesto, ki ima okoli 20,000 pre-
bivalcev, pokadi vsak mesec 7
vagonov angleških in ameri-
ških cigaret! Da to isto mesto
porabi na teden 3500 parov
čevljev in na stotine parov ja-
panskih gumijastih čevljev in
angleških škornjev! Zanimi-
vo je, da je v vsaki hiši (ra-
zen drugega blaga) tudi to-
bačna trafika; da je sladkor
in kava v posebnih, deloma ja-
ko sumljivih zavojčkih, o ka-
terih se dozdeva, da se z njimi
nekaj zgodi, preden dosežejo
svoj cilj.

In tako smo prišli do tret-
jega in poglavitnega vira do-
hodkov v Gibraltarju in vse
njegove okolice: to je tihotap-
stvo!

Gibraltarska pečina, ki je
na njenem vznožju mesto, je
dolga približno 1 kilometer.
Koj na njenem severnem kon-
cu je meja. Od Španije jo lo-
či seveda še nevtralni pas, to
je peščena sipina, ki je dolga
in široka pol kilometra in jo
obdaja morje. Koj za špansko
mejo je mesto La Linea, ki je
kmalu po izbruhu vojne pri-
šla v Francove roke. Njen go-
spodarski obstoj ne zavisi ne
od industrije in tudi ne od u-
rejene trgovine, ampak . . .
No — kam pa izginejo tisoči
škatic ameriških cigaret naj-
različnejših znamk in angleški
odišavljeni tobak in fotografske
potrebščine? Ni znano,
kateri odjemalci jih dobivajo,
res pa je, da so bile nedavno
pri bikoborbah v La Linei vse
andaluzijske lepote obute v
nogavice in čevlje moravskega
porekla . . . Vhod v Španijo,
tisti ozki, pregledni peščeni
pas, nadzoruje poseben polk
zarinikov. Pešce, avtomobile,
tovore na mulah — vse natan-
čno preiščejo in otipljejo ti
zariniki. Le kako so torej čev-
lji prišli tjakaj? To je skriv-
nost tega kraja, ki je ni moči
razvozlati.

Mimo domačih prodajalcev
tobaka, pa so Indijci najbolj
živahni trgovci. Njih izložbe
so natrane z japonskimi in
kitajskimi predmeti. Navzlic
nesramnim dobičkom teh ro-
parskih trgovcev pa so njih
cene nerazumljivo nizke. Ma-
lo je trgovin v tej ozki ulici,
in mesto se ne more nikamor
razširiti, ne proti pečini in ne
proti morju. Saj bi sicer na-
stalo tu vele mesto, in število
Indijcev bi se neskončno po-
množilo. Angleška garnizija
v tem kraju, trdnjansko po-
veljništvo in krajevne oblasti,
vsi ti nemi, hladni in vase za-
prti predstavniki oblasti se nič
ne vtikajo v te zadeve, vendar
zasledujejo sleherni nihljaj te
majcene kolonije.

Najtežje pa je v Gibraltarju
— priti na svet. Za to je
potrebno posebno dovoljenje
guvernerja, ki ga dobiš samo
izjemoma in le proti visoki pri-
stojbini, saj je vsakdo, ki je
pod to pečino rojen, tudi brit-
ski državljani. To pa že nekaj
pomeni na svetu. Zato bi v tru-
mah prihajale bodoče matere,
in da se to ne dogaja, so uve-
deni taki tudi predpisi. Vsa
španska okolica se je še do
nedavnega preživljala s to na-
selbino, ki je bila vsakomur v
blagoslov. — Ob desetih zvečer
se zapro trdnjanska vrata in
nikogar, niti ne angleškega vo-
jaka, ne spustijo več v angle-
ški pas. Ob tej uri se začne
skrivnostno življenje kakor iz
opere "Carmen."

Velika Britanija ima danda-
nes pač drugam obrnjene oči;

kje druge čakajo to pomorsko
oblast večje naloge. Zračno
brodovje je vzelo gibraltarski
pečini prejšnji velikanski po-
men. Vendar, dokler bo zna-
na zastava vihrala nad sedme-
rimi morji, bo tudi Gibraltar
še zmeraj gospod svojega časa.
(Zdenek Nemeček.)

IZ DOMOVINE

—Pri Sv. Treh kraljih na Vrhu
je dne 15. t.m. umrl g. Jožef Ram-
šak, star 86 let. Nad 50 let je ve-
stno opravljal službo cerkovnika
pri braslovski podružnici v Letu-
šu, središču lepe Savinjske do-
line, zadnjih 10 let pa je užival za-
lužen pokoj na eni najlepših slo-
venskih razglednih točk, pri Sv.
Treh kraljih, kjer župnikuje nje-
gov sin. Do pozne starosti je os-
tal za čuda gibčen in svež. Še
kot 84 letni starček je po potre-
bi nadomestoval domačega cer-
kovnika pri vseh cerkvenih opravi-
lih tako, da se je vse čudilo
njegovemu mladostnemu kreta-
nju.

Joseph Patterson iz Okla-
homa City, Okla., članik na
toplopleni podmornici
Squalus, je bil eden izmed
onih, ki je našel smrt v pod-
mornici.

Ameriški general Moseley,
ki je obtožen, da je hotel
vpeljati v Zed. državah fa-
sistično vladno.

Pokalice

Policijski načelnik je izjavil,
da bo vsaka oseba, ki prinese ali
pripelje pokalice za 4. julij v
Cleveland, aretirana. V Cleve-
landu je prodaja slednjih prepo-
vedana. Lansko leto je bilo v me-
stu 88 oseb ranjenih radi teh po-
kalic.

MALI OGLASI

V najem

se da dve opremljeni spalni sobi
enemu ali dvema fantoma. Vpra-
šajte na 918 E. 76th St. (151)

Prodaja

popolna oprema za pivnico. Pro-
dano mora biti takoj po jako niz-
ki ceni. Pokličite po telefonu
KENmore 5674-R.

Stanovanje

se odda v najem. Jako čedno in
vse prenovljeno. Odda se odra-
slim, poštenim ljudem. Vprašaj-
te na 6719 Bonna Ave. (154)

Delo dobi

izkušena strežajka. Morá imeti
reference. Marmor Bar, 18800
St. Clair Ave. (151)

V najem

se oddajo štiri lepe sobe, parna
toplota, kopališče, kuhinjska peč,
linolej, ledenica. Vprašajte na
736 E. 93rd St., severno od St.
Clair Ave., suite št. 4. Tel. EN-
1217. (149)

Tu je slika našega državnega tajnika Claude Hull, ki je slovesno sprejel angleškega
kralja Georga, ko je v Niagara Falls stopil na ameriška tla. Na levi vidite ministerskega
predsednika Kanade Mr. Kinga.

Policija je nagnala štrajkujoče delavce v Milwaukee s plinskimi bombami, ker se na
povelje niso umaknili iz ceste. Slika nam kaže en tak prizor.

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

Ravnatoko je priznal človek, ki je igral duha carja Pavla.

Oba igralca sta bila revna, ter sta to storila samo za denar.

Nato ukaže car, da se brat Evstahij vrže v okove ter privede v njegov privatni kabinet.

Tam je car zaslusal svojega duhovnika v prisotnosti velikega kneza Konstantina.

Brat Evstahij je priznal, da sta ta načrt skovala skupno s petrograjskim policijskim ravnateljem Ašinovom.

Car takoj odredil, da pokličejo Ašinova v palačo.

— Oh, brat — reče car Konstantinu — komu naj verujem? Kako naj se zanesem na ljudi, če je moj osebni duhovnik izdajalec.

Ašinov in njegova žena Franja sta ravno pospravljala svoje najdragocenejše stvari, da po begneta, ko je prišel častnik carske garde ter mu izročil povelje, da mora takoj v carsko palačo.

—Prepozno — vzklikne Ašinov. — Vedel sem, da je ta menih bojazljiv, ter me bo izdal. Kljub temu pa je upal, da se mu bo beg posrečil.

Ko pa je videl pred hišo četo vojakov, je spoznal, da je zgubljen.

Ko so ga pripeljali pred carja, je hotel od početka tajiti, toda nič mu ni pomagalo, ker je menih vse priznal.

Car je pustil oba ujetnika zapreti v Petro-pavlovsko trdnjavo.

Istega večera, ko je dal zapreti svojega duhovnika in Ašinova, je car dolgo sedel sam v svoji sobi.

Glavo je podpiral z roko ter razmišljal.

Okrog njega je vladala tišina — bil je popolnoma sam.

Razmišljal je o svoji preteklosti, o svojem življenju ter o onem, kar ga še čaka.

—Ali se ni vedno trudil, da bi bil svojemu narodu dober vladar. Toda vedno isto nezaupanje! Vedno izdajstvo!

Samo svojemu bratu se lahko veruje.

—Kaj naj storim — vzklikne car Aleksander II. — da si končno pridobim zaupanje svojega naroda?

Ukinil bom podložništvo!

Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S POHIŠTVOM
Pohištvo in vse potrebščine
za dom
6812 ST. CLAIR AVE.
HENDERSON 2978

Ohladite se!

V vročih dnevih vam postrežemo s finim 6% German Lager pivom, kot tudi drugim izvrstnim pivom, vinom in žganjem. Se priporočam za obilen obisk.

FRANK "TEENO" MODIC Jr.
6025 St. Clair Ave.
(Grdinova dvorana)

UŠESNE, NOSNE IN BOLEZNI V
GRLU USPEŠNO ZDRAVI
DR. WARGA, D. M.
15603 Waterloo Road
Kmetovo poslopje
KENMORE 0667

S tem pa ne bo zadovoljno rusko plemstvo!

Dosedaj so bili plemiči in bogataši navajeni, da je kmet delal za nje.

Kmet je bil njihov hlapec, njihov suženj — moral je služiti njim velike svote, ki so jih oni rabili za svoje razkošno življenje.

Toda ta denar ni ostal v Rusiji. Zapravljali so ga v Parizu v Londonu ali v igralnicah v Monte Carlo.

Aleksander II. vstane.

— Truden sem — šepne sam pri sebi — legel bom, danes sem se dovolj razburjal.

Car pozvoni.

Neslišno se odpro vrata, in v sobo stopi stari komornik.

Služil je že očetu carja Aleksandra II. — Bil je zvest kot zlato, njega ne bi mogel nihče prevariti.

Starec je izgledal zelo žalostno.

—Kaj ti je? — vpraša car.

Oh, veličanstvo! Sanjal sem da ste se peljali na sprehod, ter se prevrnili v globok prepad, kjer so vas napadle strupene kače.

—Ah, kaj, to so samo sanje — reče car.

—Tudi sanje niso vedno brez pomena. Čuvajte se Veličanstvo!

Tisto noč je spal zvesti starec pred vrati carjeve spalnice.

Petrograjski zločinci

Neko nedeljo je stal neki visok človek na peronu velikega petrograjskega kolodvora ter vsak trenutek gledal na uro, da vidi, ko je pridrvel vlak, izstopi iz njega Hugo Palen, ki je bil zelo blede in razburjen.

— Niti besedice tukaj — mu zašepče Bakunjin, peljiva se takoj v hotel.

Ko sta prišla v sobo, sta vse preiskala, če bi mogoče našla kako sled. Toda vse zaman.

Mihajlo Bakunjin je izrekel sumnjo, da je Lo najbrž padla v roke trgovcu z dekleti.

Nato sta izprašala po vrsti vse natakarije če bi mogla kaj zvedeti.

Zvedela sta samo toliko, da je prišla k njej neka stara elegantna dama, in da je Lo šla z njo.

Od kočijažov sta zvedela važen podatek, da sta obe dami vzele v trojko nekega breznočnega pohabljenca.

Bakunjin je takoj zasluhl resnico, in sicer, da je Lo ugrabil Ivan Kardov in Valloni.

On brž pove svojo sumnjo Palenu.

Ta je hitel takoj v stanovanje stare Valloni.

—Moramo biti zelo oprezní — reče Bakunjin, kajti čim stara Valloni zasluhl, zakaj sva prišla se lahko zgodi, da ona Lo umori.

Sedaj pa, dragi Palen, pojdi z menoj, jaz vem, kje bova našla Kardova.

—Kočijaš! — se obrne nato k prvi trojki. — Najet si za celo noč!

—Dobro — se nasmeje kočijaž.

—Ali veste, kje je "Strupena goba"?

—"Strupena goba"? — vpraša kočijaž. — Seveda vem. To je tista zloglasna hiša, kjer je gostilna, kamor prihajajo sami zločinci. Stoji tam v predmestju.

Nato sta se odpeljala tja.

Krčmar je bil neki Gabronski, bivši častnik ruske vojske, ki je padel vedno globlje, dokler ni postal lastnik najbolj zloglasne petrograjske gostilne.

Ta Gabronski je bil zelo bogat, ker je bil tudi policijski vohun.

Pri njem je bila hčerka, Lepa Lona. To dekle je imelo zlate lase, nežno kožo in prekrasne oči.

Lepa Lona je hodila po svojih

potih, le tu in tam se je pojavila v očetovi gostilni.

Nocoj se je zopet pojavila po dolgih štirih tednih.

Ona je bila zločinka, toda ne, da bi sama ukradla kako stvar, ampak hotela je doseči visoko družabno mesto.

—Kaj si tako zamišljena, Lona, — zasliši naenkrat neki glas za seboj.

Ona se obrne.

Za njo je stal Ivan Kardov.

—Torej si se vrnila? — vpraša on.

—Ali si me zasledoval, Kardov?

—Že večkrat sem ti rekel, da te ljubim.

Deklica se porogljivo nasmeje.

—Vem, da nočeš biti to, kar si. Ti hočeš priti v višje kroge. Jaz sem bogat. Če me hočeš poročiti se ti bo vsaka želja izpolnila.

—Bogat že mogoče — reče Lona. — Toda ljudje govorijo, da ima denar shranjen stara Valloni, in da ti brez njene volje ne dobiš niti kopejke.

—To je laž. Sicer pa se lahko rešim starke. Še vedno lahko rabim bodalo, roke so mi zdrave.

—To bi ti hotel storiti za mene? — vpraša Lona.

—Zelo rad, če zahtevaš — odvrne zločinec — če mi oblubiš, da boš moja.

Ona pogleda Ivana Kardova ostro in odločno.

—Torej dobro — reče ona — zapovedujem ti!

—Dobro! — odvrne on. — Čez nekaj dni stara Valloni ne bo več živa.

Lona mu da roko.

—Tako se mi dopadeš, Ivan. Po pravici te imenujejo petrograjskega tigra.

—Lona, ali boš potem moja?

—Če že ne bom tvoja žena, bom vsaj tovarišica.

Lona položi svojo roko v Kardovo.

V tistem trenutku sta zaslišala oster smeh.

Kardov se preplašeno zdrzne.

Za njim je stala stara Valloni. Ostre stankine oči so prodirale Kardova.

—Vendar sem te našla! Kaj delaš tu — vpraša Valloni. — Ali misliš, da te ne rabim doma.

Nekaj časa sta se Ivan Kardov in stara Valloni prepirala nato pa sta začela piti žganje, dokler starka ni popolnoma pijana omahnila na pod ter zasmrčala.

Med tem sta prišla v krčmo dva

človeka, ki po svoji zunanosti nikakor nista spadala v to družbo.

Bila sta Mihajlo Bakunjin in Palen.

Ta dva sta šla naravnost k mizi, kjer je sedela Lona.

Krčmarjeva hčerka pogleda Bakunjina.

—Vi ste to? — vzklikne ona začudeno.

—Pst, ne spominjaj imena! — ji šepne Bakunjin.

—Kako ste prišli v to krčmo, kamor sicer prihaja samo izmeček človeštva — vpraša Lona.

—Pripeljal naju je važen razlog — odvrne Mihajlo.

—Ali bi nama, draga Lona, hotela storiti kako uslugo — nadaljuje Bakunjin.

—Za vas hočem storiti vse, kar zahtevate! — odvrne ona odločno.

—Se lahko zanesem na te besede?

Krčmarjeva hčerka položi ro-

ko na srce.

—Za vas bi šla skozi ogenj, če bi bilo potrebno — reče ona. Vi veste da vas spoštujem, da vas obožujem.

—Lona — reče Bakunjin — mojemu spremljevalcu so ugrabili hčerko. Midva sumiva, da je to storil Ivan Kardov. Ali bi mogla ti zvedeti če je ta sumnja upravičena, in kje se nahaja nesrečna Lo.

—Hočem! Kardova imam v pesteh — odgovori Lona. — Čez štiri ure se dobimo pri velikem Petrovem hrastu v Katarininem predmestju.

Nato sta Bakunjin in Palen odšla.

Stara Valloni je mirno spala pod mizo.

Lona se približa h Kardovu ter začne z njim govoriti.

—Ivan, premislila sem tvojo ponudbo.

—Res? — vzklikne Kardov.

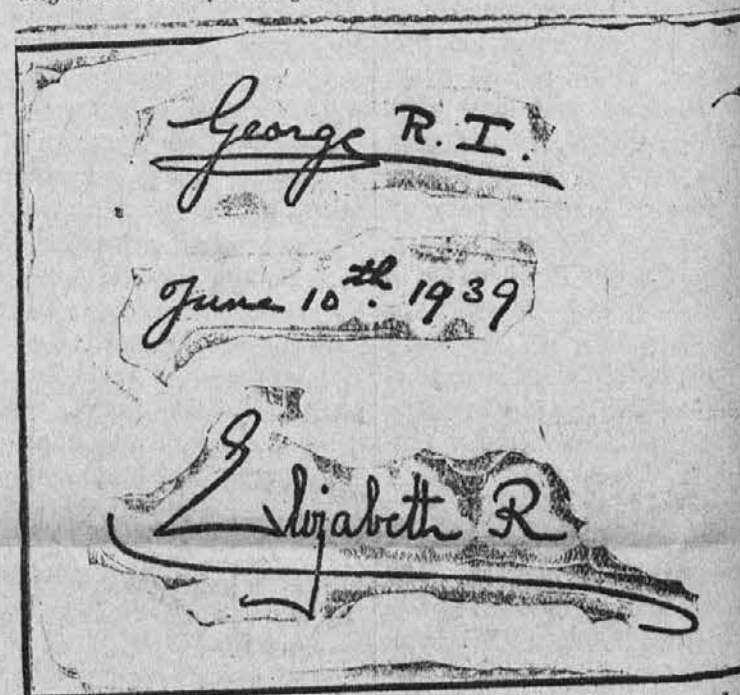
(Dalje prihodnjič)

Znana gledališka igralka Marlene Dietrich, katero so zvezne oblasti prijele v trenutku, ko je stopila na parnik Normandie in se hotela odpeljati v Evropo. Zvezne oblasti so jo obdolžile, da ni plačala dovolj davka. Zastaviti je morala za \$100,000 vrednosti zlatnine, da so jo spustili.

Gopa Georgette iz New Yorka kaže na ameriško torto, katero je spekla ob priliki državnega banketa v Washingtonu, ko je angleški kralj obiskal glavno mesto. Pravijo, da je bila torta "med brati" vredna \$100.00. Okrašena je z angleškim kraljevim grbom.

Tako sta se podpisala angleški kralj in kraljica v knjigo za goste, ko sta se mudila na svetovni razstavi v New Yorku.

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska

katoliška podporná organizacija v Združenih

Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 351 No. Chicago St., Joliet, Illinois
POSUJE ŽE 46. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOZENJE ZNAŠA OKROG \$5,000,000

SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 119.80%

K. S. K. Jednota ima nad 35,000 članov in članice v odraslem in mladinskem oddelku.

SKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 185

V Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev. Skupnih podpor je K. S. K. Jednota izplačala tekom svojega obstanka nad \$7,000,000

GESLO K. S. K. JEDNOTE JE: "VSE ZA VERO, DOM in NAROD!" Če se hočeš zavarovati pri dobri, pošteni in solventni podporni organizaciji, zavaruj se pri Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnino, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema v svojo sredo člane in članice od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta. Zavaruješ se lahko od \$250 do \$5000 posmrtnine.

V Mladinskem Oddelku K. S. K. J. se otroci lahko zavarujejo v razredu "A" ali "B." Mesečni prispevek v mladinski oddetek je zelo nizek, samo 15c za razred "A" in 30c za razred "B" in ostane stalen, dasi zavarovalnina z vsakim dnem narašča. V slučaju smrti otroka zavarovanega v razredu "A" se plača do \$450.00 in zavarovanega v razredu "B" se plača do \$1000 posmrtnine. Otroka se lahko tudi zavaruje za dobo 20 let, nakar prejme zavarovani svoto izplačano v gotovini.

BOLNIŠKA PODPORA:

Zavaruješ se lahko za \$2.00; \$1.00 in 50c na dan ali \$5.00 na teden. Assessment primerno nizke.

K. S. K. Jednota nudi članstvu pet najmodernejših vrst zavarovanja.

Člani in članice nad 60 let stari lahko prejmejo pripadajočo jim rezervno izplačano v gotovini.

Nad 70 let stari člani in članice so prosti vseh nadaljnjih assessmentov.

Jednota ima svoj lasten list "Glasilo K. S. K. Jednote," ki izhaja enkrat na teden v slovenskem in angleškem jeziku in katerega dobiva vsak član in članica.

Vsak Slovenec in Slovenka bi moral(a) biti zavarovan(a) pri K. S. K. Jednoti, kot pravi materi vdov in sirot. Če se nisi član ali članica te močnega in bogate podporne organizacije, potrdi se in pristopi takoj.

V vsaki slovenski naselbini v Združenih državah bi moralo biti društvo, spadajoče h K. S. K. Jednoti. Kjerkoli se nimate društva, spadajočega k tej solventni katoliški podporni organizaciji, ustanovite ga; treba je le osem oseb v starosti od 16. do 60. leta. — Za nadaljna pojasnila in navodila pišite na glavnega tajnika: JOSIP ZALAR, 351 No. Chicago Street, Joliet, Illinois.

Zaupanje

★ ★ ★

MODRI TRGOVCI
POKAŽEJO SVOJE
ZAUPLANJE V
NAKUPOVALNO
MOČ SLOVENSKEGA
NARODA V
CLEVELANDU STEM,
DA OGLAŠAJO V

★ ★ ★

Ameriški Domovini

najstarejšem slovenskem časopisu v Clevelandu

6117 St. Clair Ave.

HENDERSON 0628

